

JOGUNKBAN ÁLL

Megizzad a kezem alatt a vizeskancsó,
egy felhő mögül kiborul a fény,
a szilva húsát felhasítja a mag,
egy locsolócső erejével vitatkozunk.

Rám fogod, én rád fogom,
oda-vissza pattognak a cseppek,
az érvelés hevében elmarad a tény:
már esik, a föld fellazult.

Jogomban áll elzárni a csapot,
neked jogodban áll megnyitni.
Soroljuk fel egyenként, ki mire
hivatott: ömöljön napestig.

Ha követelsz, követelj eleget,
ha hallgatsz, hallgass végleg,
ki-be slisszolsz félelmeimbe,
halom héj, amit hagysz.

Elvakultan nézz, ha nézel,
te vezess minden sánchoz,
jogodban áll ellentmondani,
jogomban áll megfékezni.

ÉS LÁTOM, HOGY

előrelép, aki gyáva.

A jog, mint kettébontott dió,
épp most görög el másik felétől.
És becsukom a szemem, hallgatok.
És becsukod a szemed, hallgatsz.
Közös nyelven panaszkodunk,
a termés utolsó darabkáit fogaink
közt ropogtatjuk. Isten ellenünk
semmit, és őellenük sem. Nem
akarunk mást, csak kitartani
a kézfogást egy zsúfolt buszon.

Előrelép, aki gyáva.

Mellemen heverek napoknak hitt
egy-pillanatig. Aki megítél, mint
termés válogatásán a romlottat,
vigyék lezúzni, nem különb,
csak gyáva. Végül komposztot
csinálnak belőlünk. Arra még
jók vagyunk, hogy tápláljuk
a földet.

Szolgaságunk első napján
elhervadunk. Nem engedünk
az ő jogaiknak.

A VISSZACSATOLT IDŐRŐL

Dédanyámat visszavettük a feledéstől.
Elnézem szélfűtta, göndör haját,
a vékony majópánt alatt porcelánbőr.
A lábfeje, az érhálózat, az anyajegyves
vádli viszont rejtve marad. Vajon tényleg ilyen?
Mintha a fekete harisnyát, ami árnyékban
tartja, a Harmónia ruhaboltból vásárolta volna,
ahova én is járok. Dédanyám figyel,
tekintete számonkérő.
A Visszacsatolt Időben elindulok haza,
a fénykép vonalait követve a tér tovább nyúlik.
Mit tudnék kezdeni két hellyel?
Itt is, ott is keresném az *Exit* táblát.
Ül egy nő, ül egy férfi. Mindketten
útszéli padon várakoznak, egy szekér
jobb hátsó kerekét vizsgálgatva. Még
nem tört el teljesen. Továbbmehetünk,
mondhatnák egymásnak, mégis szótlanok.

Tovább. A Visszacsatolt Időből egy lovas szekér
morajlását hallom, a Maros vagy az Olt
áramlását, de az is lehet, mindkettőét. Olyan
dédanyám második világháborús arca, mint
a húgomé első kudarca napján. Mégis
azt gondolom, nem lépnék át a fénykép határán –
hogy nekünk jobb. Nekik köszönhetjük
a Visszacsatolt Időt.